muselo být nakamenno. U králíků a holubů to bývala
nějaká zelina, ba i někdy kousek.
Kravské mléko se na vesnici neprodávalo, jen
v lahvi těm, co neměli dobytek, lazaretům, chudině
a to obyčejně ne zadarmo, ale za pomoc při práci.
Mléko se doma zpracovávalo na tvaroh, smetanu a
máslo. V dostatku se sbírané mléko nechávalo zkysnout
na „kvasky" čili kyselý mlíko, jež nahrazovalo kvas.
Syrovátka byla při výrobě tvarohu k dávání prasatům.
Odstředivky byly zavedeny za našich dědů a otců.
Máslo se mělo (sbíralo) se kbelících a máselni-
cích. Smetana pro vaření se buď získala odstředěním
nebo sbíráním na usazeném mléce.
Máslo a vejce od slepic vykupovali hokynáři (ve vsi
bylidlo: u grangarů stará a pak Pucleniků) a ve
městech (někdy i družstva) s výdělkem na třech
ve větších městech, a zde hlavně v Plzni.
Tvaroh se také prodával, nebo rozdělaný zředě-
ným smetanou se mazal na chléb při svačinách
o žních, senách, sběru brambor při mlácení.

Té práce bylo v hospodářství dost a dost a také
jsme si o ní hodně povídali. Ale nebyla jen práce,
byly i zábavy a radosti při udržování různých
zvyků a obyčejů jako běda o houbách, o maso-
pustě, při vatbách a o tom vším si budeme
vyprávět v následující části Paměti.

Zvyky a obyčeje

Bohé ze starých zvyků a obyčejů nám v zápisech farní kroniky uchovával nám již dále Hoke. Týmal jsem se úkol mi školeným dále a všechna ta různá různá zaznal.

Dále si pomatujeme i ty staré, než bylo začneme o ve farním Slavíkovo a já bo dal dohromady a uvařil.

Budeme celým rokem, při kom si vezme i o svátě, jejíž máme nezávisí na době, ale bývala měřítkem o masopustě, tak jí tam také zařadím. Začněme tříkrálovou.

Pouť

Pouť se v Hlohoříčích držívá nejméně vždy následující neděli po svátku sv. Víta, t. j. po 15. červnu. Padne-li svátek na neděli, je pouť na tuto neděli. Kdežto Víta je zasvěcen prastarý kostelík na Hůře nad Střezemi. Podle zvyku měla být pouť v Hlohoříčích na sv. Jiří, jemuž je zasvěcen kostelík v Hlohoré. Tam v nejstarších dobách hlohoříčští kostelem navštěvovali. Ale nevíme, kdy byly zrušeny snahem později a tak se Hlohoříčští dali k pouti svatovítské. Kdy to bylo, nevíme. Spolčmě s Střezemi, držíť pouť tedy Hlohoříčce, Pečerovcy a Nové Dvory. Na pouť se v Víta za starých časů chodívalo mnoho s korouhvičkami z daleka. Pouť se v Víta vždy slavívala a snad dosud tomu tak je, neboť mě, na niž vždy dohlížel, lépe byl trubačkami sedláky na bryčce dovážen, než z farního kostelíka v Koloreči. Střezský kostelík je ve r. 1652 filiálním kostelem farnosti kolorečské, kam byla v tom roce střezská fara úřadem převedena.

[illegible] náměstíčko ve stromoří akátí vedoucí podél cesty ke kostelíku
[illegible] bylo po obou stranách zaplněno krámy jako o velkém jar-
[illegible]marku. Prodávalo se tu koňiž vedle cukrovinek a perník-
[illegible] sedaví i jiné zboží. Byly tu sladkosti s mučky a pálky,
[illegible] všelijaké kolovečky hmečky, prodávalo se ječná a boby ald.
[illegible] sladkosti, říkalo se krámy, byly i dole ve vsi před juliku a
[illegible] podél silnice u kolotoče a houpačak, které stály
[illegible] na „place" před školou. Na louce za juliku bývaly
[illegible] pozdeji i cirkusy.
Postupně procházely sem i tam prouty lidí a u ju-
[illegible]liků v hospodě bylo rušno už od rána. Čepovalo se pivo,
[illegible] hrály se karty a vyhrávala harmonika. Houpačky
[illegible] u kolotoče už dávno byly provázeny hudbou, ovšem
[illegible] ne reprodukovanou, nýbrž originální z velkých hra-
[illegible]delních strojů, podobných velkému flašinetu s kolem
[illegible] na klikou. Kolotoč nehnal elektrický motor, ale kluci,
[illegible] kteří chodili nahoře na kolíně mezi koňmi kolo točení-
[illegible]mi hákmi a tyto háky tlačili a za to se mohli střída-
[illegible]vě zadarmo svézt na těch koňmi houpacích se sedač-
[illegible]kách. A houpačka, to byla velká loď pro více lidí
[illegible] a měla pákovou brzdu. Těch atrakcí bývalo více a
[illegible] některé se k nekdmi přehnaly do Hlohoročce a Podčervous.
[illegible] Později už některé ty atrakce bývaly přímo od rána
[illegible] v těchto vsích.
Povat to bylo ještě něco jiného. Už ranní ohlášení Holubí-
[illegible]kal, že na louce bylo mnoho kramářů a jim se často
[illegible]vali hosté.
Již hodinu před touží se všude v domácnostech uklí-
[illegible]zelo, malovaly se řednice, bílily se chalupy, zametalo
[illegible] se uklízelo se na dvoře a před chalupou,

aby vše o pouti bylo čisté a hezké. V domácnostech se peklo koláče, vařilo se a nekilo, aby jídla bylo dost. Pouť to také byl den v roce, kdy se sjíždělo příbuzenstvo z daleka a široka. Přijel strýček z Prahy, teta s dětmi z Plzně, příbuzní ze Slankor ald., ald. Byla to příležitost, kdy se sjíždělo příbuzenstvo, které se jinak nevidělo, aby se společně najedlo, napilo a hlavně pohovořilo o událostech v rodinách, o příbuzenstvu, prostě o všem, co kdo věděl. Hlavním jídlem bývala uzená pečená husa a spousta masa jiného domácího zabijačkového, se zelím, s knedlíky, řízky, šťouchaná a koláče. Přespolní hosté oznámili připravenou výslužku z pouti, hlavně nějaké pečivo – a to se vždycky, ať už se vzdálená bližší příbuzenstva nesešlo. Na pouť se vždy předem čekalo, vzdálenější dopisem a bližší osobním pozváním a bývalo mužným, když se na někoho zapomnělo.

Pouť se slaví podnes, ale to už není ona stará slavná pouť, jak my staří pamatujeme z našich dětských let. A každá pouť se končívala tancovačkou a už odpoledne zvali se mladí mezi sebou „na koláče". Ones se tancuje už před poutí a tancování je jen v „kulturáku" v Srbicích pro všechny poutěré i nepoutěré vesnice kolem.

Posvícení

Podobně jako pouť se slavilo tu neděli nebo Havla tj. 16 října staré posvícení. I to bylo příležitostí, aby se sešlo příbuzenstvo z těch vsí, kde se slavilo o týden později posvícení nové, jako třeba v Těšoricích.

Posvícení je název od církevního úkonu posvěcení. Čeho, nevím. Pro prostý lid to byla oslava ukončení sklizně svých plodin, tedy jakýsi vrchol roku nad úrodou. Posvícení dříve začínalo již v sobotu a končilo v úterý ráno. Při zvaní na posvícení se říkávalo: „Kaňovás pěkně vzkazujou pozdravovat a malé nám v neděli přijít na naše posvícení!" a zvaní odpovídali: „Na žádný posvícení, těžký jít není." Neboť než se na posvícení zabilo vrní prase, ale hlavním jídlem bývala obyčejně posvícenská husa, kterou už bylo možno někdy dobře vytrhnout „šlejškama" (tvrdý šišky ze hlíny a mouky, máčely se do vody a husa spolykala do krku.).

Tancovalo se v neděli a v pondělí bývala „pěkná hodinka," kdy tancovali staří i mladí. — Za bydlení na havelském posvícení bývalo „mladé či nové" posvícení, jak jsem uvedl, to dražší těšení.

Na karhina

nejen „bílý kuře zadarmo celý dvůr," ale máchalo se chození na „hrůby" (mrodský hejky, hyjky), nadaly dvaačky, začalo se pařit. Společné pařeníky se u nás zcela vyhnuly, poněvadž každý tam nemá kde doma. Moderní způsob života už za mého mládí valnou část starou sousedskou tradici zrušil, také kosení mnohé staré i mladé odrádalo. Zůstaly však dračky, o kterých si také budeme vyprávět. Po karhině bývá na Blanicích velký jarmark a pak šly už různé zimní radovánky se svými zvyky.

Svátkem svaté Kateřiny (11. listopadu) končívalo za starých časů období pro čeládku, která vždy, obsluhovalo-li ke změně, se hodilo do jarmarku, na kterém mohli hospodyně kupovala různé spotřebné náležitosti (šaty, kanafas, punčochy, zástěry atp.) Kavárnám také končívaly úlevy pro školáky a ti zaplnili školní lavice, že nebylo kam sednout.

Jarmark

(Poslední výroční trh v roce se slaňkovech.)

Dne 5. května 1690 udělil císař Leopold I. Slaňkovu privilej ke konání dvou výročních trhů a trhů týdenních v každém pondělí. Privilej této dostalo se Slaňkovu za odškodnění četných škod, ztrát a nehod, jichž městečko zakusilo při častých průchodech vojsk za různých válek. Další dva výroční trhy vymohl Slaňkovu prostřednictvím cholešovského mostošla purkmistr Vít Pavlík. Potvrzení toho bylo potvrzeno v roce 1747 císařovnou Marií Terezií a r. 1785 císařem Josefem II.

Tak slaňkovské trhy, zvané též výroční, čili jarmarky (z německého Jahr-Markt = výroční trh), měly svou minulost, důležitost a znamení. Tím spíše pro Slaňkovské přibyla nejen řada výhod, jako byly kupecké požitky z místa a výdělku, byla to možnost velkých tržeb v hospodách, obchodech, u živnostníků — ale také povinnosti pro městečko správní jako k tomu, zahajovací trhová ceremonie, zajištění pořádku, zabránění lichvě a vrtáčkám, úklid po jarmarku a j.

V Hohovčích chodili na jarmark do Staňkov, protože
staňkovský jarmark byl i jejich jarmarkem. Největším
a nejnavštěvovanějším byl ten podzimní, kdy bylo nejvíce
zvířat, bylo co na prodej, byly koně i nemize a bylo také více
zábavy. Jarmark, to byla slavnost pro celé staňkovské
okolí a také setkání starých kamarádů o běžných
starostech, o úrodě, dobytku a p. Pro mládež to bylo vy-
vrcholením, po silnici a mezi krámy se „korzovalo", špáso-
valo, navazovaly se známosti, které se pak utvrzovaly
na večerní pojarmareční tancovačce.
Kramáři míjejíce již den před jarmarkem s okova-
nými kuhlami na vozech se zbožím, zajišťovali si
ustájení koňstva a hlavně výhodné prodejní místo
pro stánek a výklad zboží. Kočelehorali obyčejně
v vozech pod plachtou, aby ráno mohli své věci
přijmout.
Brzy ráno míjeděli i sedláci s naloženými vozy.
Dodávali obilí pekařům a mlynářům, brambory
měšťanům k ustlaní, zelí na nakládání,
ovoce a jiní zase vozili na dobytčí hřiště do-
bytek k prodeji.
Podle zvyku všech měst a městeček v 9 hodin ráno
policajt zatroubil a zapískal symbolicky koro-
hvičku (mopovce), že začíná jarmark a může
se prodávat. Celé náměstí i přilehlá ulice až do
Staňkova ulice a někdy i u kostela ve vsi, vše bylo ob-
loženo boudami, povozy a krámy. Zboží bylo
na pultech, na vozech i na zemi.
Byli tu kramáři s látkami, cukráři, perníkáři,
řezníci, kloboučníci, uzenáři z Kolovrat, hrnčíři ze Škrovád,

…ntkáři a kaníčkáři z Domažlic, řezbenáři až ze Pra-
…ce, rukavičkáři, klobouníci a čepičáři, punčocháři,
…nzurci, obchodníci s hospodářskými potřebami ale ale.
…dávaly se tu obrázky, knížky, kalendáře, písničky.
…ecelem obecenstva se zrcadly a prodávaly písničky
…norodech. To byl muž se ženou, kteří stáli na pultech,
…ženy s pivní měli na obrazech a při zlém muž s hůlkou
…ávoval a žena nabízela k prodeji natištěné texty
…apouští vytahovali planety, cikánky nádaly z ruky,
…podávaly se zázračné bruky, zázračná lepidla, moda-
…ání křičeli jeden přes druhého a vychvalovali své
…zboží.
Děvčata volala na chlapce, aby jim koupili „jar-
…mark". Ze vesnic přicházeli i odpoledne, když
…táno sami prodávali. Nakupovali potřeby pro domá-
…nost, výbavy pro děvčata, oblečení pro děti, kara-
…fy, punčochy, zástěry a šátky pro služebné a
…nový rodinný kalendář.
…jarmark se končíval velkou hromadnou zábavou se
…kými, pozdě již v jarmoku a chlapci se vraceli
…domů až k ránu.
Bylo pak o čem dlouho povídat a pomýšlelo se o
…ném i při dračkách.

Dračky

Školy již po sv. Martinu a pak téměř po celou zimu
…se scházely ženy a děvčata na druhém poli. Peří
Bylo třeba do peřin jako do výbavy pro děvčata, tak
…i do ložnic pro postelí doma.

Když se dračky sešly, sesedly se okolo stolu, nad nímž
[illegible] visela, nebo uprostřed stála, petrolejová lampa.
Hospodyně přinesla peří v plytýku nebo v hrnci a dala
je po hrstích na stůl na kopici. Z kopice si každá drač-
ka brala vždy hrstku před sebe a už se drala. Sedrané
[illegible] se dávalo nad překopený hrnec. Když už nad-
hrnec, měly dračky naolej. Peří, které dala
hospodyně na stůl se vždy muselo sedrat.
Posedáním peříčka zůstávaly „kolejše" a ty si dračka
dávala do klína. Když měla plný podolek, odnesla
je ke kamnům. Kolejše se buď pálily nebo se nacpá-
valy na polštářky pod hlavu služebným.
Při draní se mnoho vyprávělo, co kde nového, co
kdo kde viděl a slyšel, mnoho [illegible] drby. Když toho
už bylo vyprávěno, začaly se vyprávět pohádky,
pověsti, zpívalo se, dávaly se hádanky a došlo i
na strašidla. Tak ku př. že nevěsta jdoucí ráno
do mlýna viděli „na slavech" krvavé koleno,
nebo jak noční chodec jdoucí po silnici od stav-
kov viděl „o jamách" světýlka a děti, ba i ženské
se bály jíti ven na záchod. Kuchař v mlýně jíl hospo-
dář a stojící vždy vše najednou. Děti, pokud
nespaly a ony chtěly slyšet vše, měly vždy oči
navrch hlavy. - Veselo bylo, když přišly chlapci
a vždy jak škádlili děvčata až mnohoky peří lítalo.
A což teprve, když do toho přišli „mikuláší" nebo
čerty a s maxipuntle maškary.
Dračky dostávaly občerstvení, jedly sušené ovoce,
jablka, kyselé zelí, chléb s máslem, pily čaj či
mléko. Když se už sedralo, byly dodračky.

Vdodračkách se muselo hospodyně „ukázat", aby nesypala pomlovačka. To byla někdy, zvlášť rozdělující, úrodná hostina. Hospodyně nejdřív poděkovala všem za péči a pomoc a pak se nosilo na stůl. Dračky byly hostěny šaborkou, rozdělí dorty, ořechovou kávou, čajem, mlékem, rosolkou, různými zákusky, prostě muselo být všeho dost. A ještě dostávaly nějakou výslužku sebou domů dětem.
Pak ko a pak se zase dračky odebraly dodalšího stavení a drávalo se celou zimu, končívalo v každém stavení i v chalupách se chorály troufly hustě.

Svatá Kateřina (25. 11.)

Říkalo se: Svatá Kateřina zavřela muzikanty do chlíva a pověsila housle do komína. Nastal advent a s ním půst. Lidé chodívali od toho dne až do ránoc – ovšem ne každý den, prostě jak, kdo mohl – do kostela na roráty. Chodilo se do Staňkor i do Kolovče.

Na svatou Barboru (4. 12.)

Říkávalo se: „Barbora na ledě, ránoc na blátě" a opačně. Tenhle den chodívali lidé na hřbitov věnečky, dávali je doma do hrnku s vodou do kuchyně, aby jim na třetí den vykvetly „barborky". Na třetí večer pak jimi zdobili vánoční stůl.

Na Mikuláše (6. 12.)

Předvečer svátku sv. Mikuláše – biskupa, chodil po domácnostech, kde byly děti, Mikuláš, oblečený bíle (jakoby za biskupa), v bílém ornátě – košili, se zlatým pásem na prsou a na bílé mitře (z papíru), bílými vousy z vaty či kudele, v ruce s berlou (vánočkou) pozlaceným jako oba kříže a košíčkem. Tomu chodíval někdy (ne vždy) anděl s papírovými křídly na zádech, korunkou na hlavě a se zvonečkem – a čert s kozincem na ruky, kramici s rohy, metlou a řetězy. Obličej měl načerněný sazemi. Bručel, chrastil řetězy a metlou vyplašil neposlušné děti a i dospělé. Děti klečely, modlily se a dostávaly od Mikuláše dárky, které mu předtím dala hospodyně na dvoře, či v předsíni.
Někde si dávaly děti za okno punčochu, aby jim Mikuláš ovoce nadělil.
Už za mých mladých let se chození za Mikuláše často zvrhávalo ve strašení dětí a děvčat a Mikuláši s čerty spíš chtěli než dávali. To bylo asi posledními Lucek.

Lucie – lucky (13. 12.)

Říkávalo se: „Lucie noci ujde, ale dne nepřidá" to hlavně náznak příchodu zimního slunovratu, jakoby už se krátce dne zastavilo.
Za mého raného mládí pamatuji, že po vsi chodívaly „Lucije". Za Lucky chodila dospělá chasa a bylo to velké strašení dětí a děvčat.

Lucije byla maštara zabalená do hrachoviny či slámy. Někdy měla přes sebe hozené staré prostěradlo (peřinku), na hlavě starý široký slamák, v ruce koňk, ve druhé prut či velkou měchačku a za řemenem dřevěný relký muž a „vymetala" zlý, neposlušný děti a při tom křičela „Rodlete se, nebo vás rozpárám" a stále hučňala: „Lulise, mulise!" Pamatuji, že nám dělem říkali dospělí. Když nebudeš hodný, přijde Lucie a rozpáře ti břicho. Někdy bylo Lucek víc a honily maštarádu. Od hospodyně žádaly koláčku či rezize, které propily. Za Lucii chodili velcí chlapci. Za dlazu prášek přinášel Lucijáš zabalený do hrachoviny mezi děvčata a ženské a píchal je dřevěným nožem, na moč namočeným do kuve či červeně nabarveným.

Vánoce

Štědrý den byl první a nejradostnější den hodů vánočních. Časně ráno ovazovaly děti stromy v zahradě slamou, aby daly hodně ovoce a volaly: „Hrušničky, švestičky, ovazujte se! Zejtra bude mráz, poskáme vás! Nebudete-li se ovazovat, posekáme vás, uvážeme dědka na řetěz a bábu na provaz!" S dětmi chodívala i dospělejší děvčata a házela ořechy. Padl-li jí ořech od dívčete, znamenalo to, že se vdá někam mimo obec, opačně, že zůstane doma ve vsi. Děti se postily dopoledne, aby viděly „zlatý prasátko", dospělí se postili až do večera. Nejvíce starosti mívala dospělá děvčata.

Doházela na zápraží a poslouchala, na které straně za-
štěkal pes, tak odtud půjde za děvčetem ženich. Aby
děvče vědělo, jaký bude ženich, nalilo roztavený vosk
nebo olovo do vody. Podle tvaru ztuhlého se mělo poznat,
dostane-li sedláka, řemeslníka nebo snad pána.
Hodě měli psa, naházela mu děvčata namazané kra-
jíčky. Kterého dříve kupící pes nejdříve sežral,
ta se měla vdát nejdřív. Děti dávaly do ořechových
skořápek sirníčky a nastrčily je na vodu, aby viděly,
kdo z nich se dostane nejdál do světa.
I matky měly starosti o ústa dětí. Rozkrajovaly jablka,
sušily se, tvořili jádra hvězdou. To znamenalo
dlouhý šťastný. Byl-li to kříž, či bylo jablko červivé,
čekal dlouhý nešťastný osud.
Po večeři sedělo celá rodina u stolu, až pastýř
vánoční koledu. Pan učitel Holub napsal:
V Hlohořečích na Štědrý den, svíčka zapálí se dne a
několik i večer koledníci. Všemohoucí, nevečerní
a sirota v jedné osobě vhodná večer od slavení ke
slavení, vytrubuje a přeje veselé svátky." Dříve
to asi dělával pastýř.
Tohle jídlo ke štědré večeři: Ryba se dříve nesma-
žila, lidé jedli housky (vánočky), koláče, šišky
(koblihy), buchtičky. Z krupice a krup smažili
„čertího kubu" jedla se omáčka ze sušených hří-
bků a klátně rybaření omáčka bylo také na stole.
Ty omáčky byly různé, ale musely být.
Po odhoubení koledy se sežralo ke stromečku podí-
vat, co nadělil Ježíšek. Drůbež, prasata zvířata
dostávaly také něco od večeře

Bývalo zvykem, že hospodyně poslední zbytky se stolu od večeře nasypala do ohně, aby ušetřil chalupu. Ještě před Štědrým večerem dávala hospodyně dobytku po kousku chleba se solí a kouskem věnečku, střeženém o Božím těle. Také se věřívalo, že dobytek ve štědrovečerní noci mezi sebou mluví.
Na Boží hod se šlo do kostela a také se chodívalo o půlnoci po štědré večeři na „jitřní" či půlnoční mši, kde se zpívaly koledy. Ty se zpívaly i na Boží hod. Někdy to bývalo v kostele i s hudbou. — Bývalo den zvykem, že hospodyně pohostila každého, kdo přišel.
Na Štěpána — druhý vánoční svátek — chodily děti koledou a zpívaly: „Koleda, koleda, Štěpáne, co to neseš ve džbáně? Nesu, nesu koledu, upad jsem s ní na ledu. Psi se na mě sběhli, koledu mi snědli."
Na Štěpána také provázeli venku hříbata.
Děvčata den ještě napřesrok pokoušela osud, aby zvěděla budoucnost, večer sahala oklestky z hromady dříví, aby z toho poznala, že dostanou muže urostlého a řádného, z ohně — ticho rok, že jejich muž bude krivý a nehodný.

Nový rok

určoval život v celém příštím roce. Co kdo dělá, zakusí, má na Nový rok, to bude dělat, zkoušet, mít v celém roce. Proto opatrný hospodář dbá, aby na Nový rok jen přijímal. Na Nový rok je třeba dobře jíst a pít a obléci si něco nového, aby tak bylo po celý rok.

Na Tři krále (6. 1.)

...ili od slavení ke slavení tří králové, mlaďí přístro-
...za krále. Na hlavách měli papírové vroubkované
...ony, přes šaty dlouhou bílou košili a každý měl v ruce
...ěné žezlo, druhý na hůlce hvězdičku a třetí na
...ovázeném v hnědém jakoby kadidlo (hranolky, které
...ěkdy dýmaly). Jeden z nich měl sazemi načerněnou
...u tvář. Přišli do slavení a zpívali: „My tři králové,
...jdeme k vám, štěstí, zdraví vinšujem vám. Štěstí,
...aví, dlouhá léta, my jsme k vám přišli z daleka.
...aleká je cesta naše, veliká je mysl naše.
...a ty černý, co tam vzadu, vystrkuješ černou hlavu?
...mce je toho příčina, že má hlava je opálená."
...a koledu dostávali dárky jako buchty, vajíčka,
...ejcáčky, ovoce.
...a Tři krále se v kostele svěcená voda, křída a mýrha.
...věcenou křídou psal na futra dveří hospodář kříž-
...em oddělená začátečními písmeny jmen tří králů
...a letopočet: K + M + B 1910 (Kašpar, Melichar
...a Baltazar). Svěcená sůl se navařila, upravila
...a kolečko a dala schnout za kamna. Když uschla,
...tvořila se v suchu. Když hospodyně vykrájela
...ásło, seškrábla s kolečka (věnečku) trochu soli,
...dala ji do „beliku", aby nikdo krávám neškodil.
...dyž se kráva otelila, dostala kousek chleba také
...trochu soli a omáčili ji myrhou svěcenou vodou.
...oho se na Tři krále nejvíce svěcené rady, nebude
...bát strašidel. Také jím vodou vykropila hospo-
...yně slavení. Také se jí kropilo obilí před sv. Janem
...hilem a při úmrtí v rodině jednou.

že to vykonávání mělo nějaké. Tak že se tehdyž se
znovu vydlouženo období na roli, tak, divoké žence
(mnohými) nenáviděl oživ, mělo vyhánění hadovice do zeměte –
zabránilo další plenění. To se byly pozůstatky obyčejů.

Hromnice (2. 2.)
Máte Hromnice hlídě temperali měsíc a velké mráz a dá-
lejc v kolese pozvěstil. Říkalo se jim „hromničky". Zdrže-
valy se, tehdyž byla velká zima a měly zamrznout, hlídě
hromem. Umřel-li někdo ze hlavem, obmázelo se kolem
okna s rozmíchaným hromničkami. Tehdyž zemřel, byl oškrábaný
nakládán na lavici a za hlavou se mu zale hromničky
zapalovaly. Tehdyž byl položen do rakve a hřbitovní s ním
odešli, hořely hromničky kolem rakve. Říkalo se: Padá-li
na Hromnice sníh a jeřem tolik, co se na černý hrábě
pověsit, bude dobrý rok. Ono znamenalo, že „vlhký
léto – pole hlídě".

Masopust
Byval dobou družné zábavy, zábav a veselí. Hudba, zpěv
a tanec ovládaly celou ves. Vše jiné mimo tempo.
Zapomnělo se na nemoc, bídu, trampoty, mladí
dívky myslely jen na muziky.
Doba masopustní začínala po Třech králích a končila
Popelečním středou. Délka této doby se řídila jarním
jasným úplňkem, od něhož 6 týdnů zpět končil maso-
pust. O masopustě bývaly zabijačky, konaly se svatby,
chodily po vsi maškary, byly bály a tancovačky.
Masopust měl „bláznivými dny", na Chodsku jim
říkali „veračky". O těch dnech chodily po vsi tyto maškary.

...ary měly ...ne obličejích „larvy" čili masky, provádělo různé ...ňačice, slavěly ...ulice a vozky a žádaly výkupné, chodily ...dacích a vyšívaly „na mezíku", která je provázela, ...em vzaly, co jim kdo dal, jako vzorné masko, vejce, šišky ...hlavně peníze. Po cestě tu a tam slovily nějakou slepici, ...terou jim ženštila mesela uvařit polívku. Chozmole se ...al teplo, jedlo a nocovalo.

...abijačka - porážení masně - na ose, to zjtal velký ošlah. ...konce se obyčejně jednal řezník, který musel mít všechno ...achystáno. Však to ozjatmi dobra známe. Velké nože ...ké tricky, mazbu, vařící vodu, rozpěrku a řetězy či ...ovazy na špalek a kolovy či hodoly, kořemí na droby, ...nce na kver atd. Výsledkem zabijačky byl ovar, ...elnice, jelita, tlačenka (quesbrů), sádlo, škvar- ...y a hlavně maso k uzení. To se pozvolna nasá- ...ly, nakládalo se soli do kadečky, muselo se nějakých ...dní nechat uležet a pak se teprve mohlo. Naložené ...maso muselo být přesováno a zatěžkáno. Viděl jsem ...kadečky s hlazeným dřevěným šroubem jakolisem. ...Dříve se udilo v komíně v černé kuchyni a později ...se zřídil plechových udíren. ...Bývalo a myslím že dosud je zvykem, že se musely ...černí droby podělit příbuzenstvo, sousedé, aby se to pak při jejich zabijačkách zase ...vracelo.

...K posledním masopustním dnům se pekly tříšky (koblihy). Na masopustní neděli při muzice dě- ...čata pochůzala chalupy, platívala muzikanty a ...mlsala hlavně koleňku. Tím začínaly ony blázniné ...dny. Děti nešly do školy, chata měla volno,

...maškary a tancovalo se až do Popelečné středy, kdy ...masopust pochovávali. Byl to vycpaný panák, ve kterých ...ch, nesený na nosítkách a za velkého a hlučného ...provázení lidí. Po masopustě se říkalo: „Dny zvětšování ...ce, aby dal dělat mouku, nikdo jim nenamluví, čoty ...m si roztrouk' nebo: Kdo v masopustě nedrží tancuje ...ryška, tu po masopustě na kuklu piská."

...ce je Fr. Poulce Popelečním středa byla začátkem ...ikonočního postu. Ráno si šel každý do kostela pro ...popelec" (kříž namazal mužem na čele) a nosil ho celý ...den, kdo nemohl čekat do večera, mohl v poledne pojíst ...šky ze žitné mouky, mazané do třtinové omáčky.

Svatba

...líbí jsme si, že se svatby nejčastěji odbývaly v masopustě a proto jich na svatbu zvlášť za masopust bývalo ...svatby bývaly i jindy, ale vždy mimo postní období. ...Je zajímavé, že svatební zvyky se na Slánkově značně ...lišily velmi dlouho. Některé ty zvyky, ale jsou v zlomcích ...a to jenže velmi usilovně, zaznamenávají se dosud v hlo...chovičském.

...Zvyklo bylo na svatbu vždycky čas dost, myslím ...svatební obřad se velmi zvyky, neboť svatba se někdy ...natáhla na tři dny. Dodnes se zachoval výkup nevěsty ...svatším říkáním, jak začahorání svatebčanů, ale všech ...to nebývalo, dále je to střeží se nevěsty. Zata...huje se jen peníze na pokyny, které už asi nejsou ...do Slaného Slánkovsko, zachovalo se mnoho z toho, ...jak svatba u nás vypadala a trvala.

na paměť a mojaost poezií čtyři o Svatováclavu, to zacho-
vám aspoň ústemně, poněvadž ne všechny mají ještě
tuto Sborník. A vybírám z toho, jen to, co se zachovalo
o svatbě ve sousedních obcích jako Černé, Hlohové,
Kremlebech a hlavně také u nás.
Jako jinde i tu měla hlavní slovo družička a její družba.
Vystrojený ženich přišel s družbou a svatebčany ve svátek
v den do slavení nevěsty. Družba zaklepal na domovní
dveře a volal:
„Tluču, tluču, otevřete, copak vy mě neslyšíte? Copak
vy mně vaši dceru dáti nemcete?"
Družička, která je v největším slavení, mu otvírá,
má v ruce kytičky pro svatebčany a družanek víc,
jimž uctivě hostům říká:
„Dáme, dáme, zakrátko rádi, vždyť jsme vám ji vy-
chovali, k dobrému vedli."
Někde je bylo řízení delší jako třeba ve Střemlebech,
Hlohové i Hlohovčicích:
„Vítám vás všechny vesměs, jak domácí, tak jiní
pole. Kdyby vás tu bylo na hřbitově, každému bych dala
po kytičce. Kdyby tu byl můj nejmilejší, tomu bych da-
la kytičku tu nejlepší. O vy pane ženichu, já vám
dávám kytku, ať se vás ta láska chytí." Ženich:
„Pane ženichu, co si vole mne žádáte, zelenou
kytičku, červenou mašličku, nebo jsem nevěstička?"
Ženich odpovídá: „Všechno najednou."
Pak družička rozdává kytičky a čepce svatebčany
a při tom dále mluví k ženichovi:
„To se mi, pane ženichu, líbí, že přijímáte ode
mne dobré i zlé. Já vám přeju mnoho štěstí, málo

[illegible], hodně dělí a hodně zlou ženu."
[illegible] přistoupí družbou kytičku a říká: „O vy pane družbo vy na mne tak škaredě hledíte, snad pro tu vaši [illegible]ou hoře máte, hoře nemějte, na mě to dejte, zítra si [illegible]e k své milé jděte. Já vám dám šátek, o tom šáteček [illegible]h, ať se vám ta láska tatě brzy chytí." (Nebo: „O vy [illegible]ne družbo, co na mě tak škaredě hledíte, snad mě [illegible]ný věnec zelený přinavil milé? Když věnec zelený, [illegible]n vám nedám, protože ho sama zadarmo nemám.")
[illegible]já se na to připravila, tři páry bot jsem si zhotovit [illegible]ala: jedny nové, druhé podražené a kytičku kleonem [illegible]ité a ty chci mít dorána rozbité! Až já se vdávat [illegible]du, všechny vás na veselku pozvu, dám vám jíst [illegible]a pět mís, na čtyři málo, na tři nic, to vám uvě[illegible]ím, že vám nic nedám, ještě se s mým milým za [illegible]kama schorám. Jestli jsem se v něčem přečetla, [illegible]ě jsem svět ještě nerozšla. Až světem projdu, tak [illegible]o lepší uměti budu."
[illegible]jnak: „Vítám tě k nám, cizý zeměnu, podávám [illegible] pravou ruku a ze srdce upřímného ti ji podávám, [illegible]dys do komůrky šel, nevěstu za ruku vzal a s ní [illegible]na oddávky šel. Jdi do chrámu božího, před oltář [illegible]oha živého, tam přísahu skládat budeš ze srdce svého. [illegible]emyslí, zlatý chlapče, že je to špás nebo legrace; [illegible]n to není žádný špás, ani chvilka, ony jsou to dlouhá [illegible]éta, počkej chlapče, uhlídáš!"
Jdou pak dále do světnice, setkávají se s nevěstiným rodičem a družička hovoří za nevěstiny rodiče [illegible]ým rodičům a družba za ženicha.
Družba: „Dobrého, tatíčku, my k vám jdem,

ječe nám kačenku na týden." Družička: „Kačenku
dám, potřesu jí sám, kačenku každý den." Všichni:
Stála jest kačenka u lísky, trhal jí Pepíček oříšky.
Oříšky trhal, kačence dával, aby mu dávala nubičky.
Až pak bych ti nubičku dala, víš, co mi tvá máma vzká-
zala? Jenom se ožeň, vem sobě koreň. To ti tvá má-
ma vzkázala. Ká máma v tom nuvláne nic,
vezmu si, co chci, miluji, jak chci, má máma nedá-
me nic."
Družička jrací k zeměchoru a popojde k družbovi:
„Všichni jsme před domem řekli, veselí, neočka v komo-
ře plače. Poď, poď ty Pepíčku, vem ji za ručičku,
polož ji srdce. Jdi, ty družbo, do komory, nevěsta
na truhle sedí, bílý šátek v ruce drží, oči uhlá. Jdi
a vem ji za ručičku a přived ji před maminčku,
ať ji požehnání dá!"
Družička a ostatní ženští dostaly jiří vpouštěm
hromadu peněz, vykupné od ženicha, což ženské
propijí a promlsají mi svatbě. Po požehnání se
jde ven a družba s družičkou raz cestu.
„Pusťte mne, pusťte, vy lohorčičky chlapci, vždyť
on vám nan ženich všecko zaplatí, vždyť on má
peněz dost, on to zaplatí, on dostal nevěstu jako
kvítí. Když nezaplatí, klobouk mu rem'te, tako mu
hanbu mu udělejte."
Po východu nevěsty z domu se řadí hratba. Ka před
nosiči a naposled jde ženich s nevěstou a družba
s družičkou. I muzikanti jdou sebou a zpívají
se svatební písně jako ku mši: už mou milou
.. nebo Hamkovský farář, nebo z Lohorčic
si holku nejer...

sedávkách se jelo domů na vyčkách. kládnící
před svatbou přinesli svojím obřadem a rendlení
začnou bránu před příchodem valašťanů ji nedla-
bi před vrata (jiné ochod do do stavení). Přes
zalahli cestu rozsanými a opentlenými povijany
ženich si musel dáti od nich vykoupit. A tak mládenci
mšli na své (druhé výkupné). Po obědě a nešpo
všeobecného veselí musel družba hlídat nevěstiny
ěvíce, aby ji je nikdo neuml, jinak musel on
latit výkupné.
ženy pak převedly nevěstu za ženu. Dostala perin-
na pleny, odznaky vdané ženy. Vyběhnuv s věncem
vevrdala nevěsta družičce, ženich dal svou kytku
družbovi. Pak se šlo tancovat do hospody.
Bohatá svatba trvala až tři dny. Zabíjelo se na
o několik hus, prase a někdy i tele. Hodně se
ávalo. Svatební hody rozkračovaly u ženicha,
e kterémuse odvážela nevěstina výbava na
ěžínovém voze
Svatbami a jinými zvyklostmi skončil tedy
masopust.

Doba předvelikonoční - půst

Skončily tance a radovánky a nastal půst,
obdobi které také přinášelo řadu pěkných sta-
ých zvyků, jež se velmi dlouho a nepatrně
dosmol. drží. Šest následných neděli po ma-
sopustě mělo svá pěkná jména.

...to. Černá, prazná, Kejchavá, Družebná
...ná a Květná.
...ny kdysi mívaly své zvyky, které zdůrazňovaly
...ch název, ale dlouho se zachovaly zvyky posledních
...ní neděle Smrtné a Květné.

...děle Smrtná

...Smrtnou neděli vynášela děvčátka smrt, t. j.
...ku, skoranec ze vsi. Děvčátka si udělá hadro-
...vou panu, nesla ji v náruči, chodila dům od do-
...mu a zpívala. „Smrt plave novdě, nové léto
...k nám jede, s červenými vejci, žlutými mazanci.
...jaký je to mazanec bez koření, bez vajec, pane-
...máno, nor vajec! Fiala, růže, kvěsh nemůže,
...až ji milý pánbůh z toho světa pomůže. Svatý
...Petře na zelený hoře, harkéla mu pohoně,
...tekla mu vodkom. On ji chytil u vlasů, roz-
...trhal ji kabátek. Proč ty mně ho trháš, když ti
...mi ho nešil z šila mi ho švadlenka, co se koulá
...z okénka. Svatý Petr z Říma (hůrná) nese flaš
...vína, abychom se napili, panáčka chválili!"
...Pan řídící Holubříka, že v Hlohovčicích chodili
...vědělmi i dospělí. Když všichni obešli celou ves,
...nasadili panu na tyč s vrchlem slámy, šli k
...rybníku, slámu zapálili a zpěvu ji hodili do
...vody.
...Smrtná neděle patřila děvčátkům, která při
...obcházce vsí dostávala vajíčka, mazance a
...kyjíčky jako kluci o neděli Květné a pak
...za „dinďání" o hlavních předvelikonočních dnech.

Neděle Květná

Neděle Květná malůvala chlapcům. Přicházelo jaro a
několik týdnů před tím běhali chlapci po lese a řezali
mnoho lísky, břízy, jívy a lísky a přinášeli je domů, dáva-
li do nádob s vodou, jež stavěli za kamna k teplu, aby
už do Květné neděle vyhnaly lístky či kočičky. Z těch to
pak před nedělí vyrobili „košťátka", do nichž ještě pří-
dávali klokoč. Každý se snažil, aby košťátka byla co
nejkrásnější a nejúhledněji udělaná a uhnězdná.
Na Květnou neděli šli s nimi do kostela k posvěcení.
A uhájili pak s nimi domů, aby jeden celý den
běhal v jejich rozkvetlém posvěcení. Ti první obyčej-
ně dostali lepší odměnu než ti zpozdilí. Za košťátka
dostávali vajíčka a kraječky, či i korunku.
Kdež i košťátka dávali za křížek a svaté obrazy,
do stodol, do chlívů a na Chodsku, kde hnízdečky
měly hnát dlouhých pruhů je dávali do žita, aby vyso-
ko vyrostlo. V Těšovicích a Srbicích jim říkali věnky.

Píšťalky

Jahňata pravidla pod korou keřů, stromů a vrbiček
a nastalo otloukání píšťalek. Obyčejně tak dosta-
tečně nastávala také kolem velikonoc. Kluci řezali
pruty na vrbách a jívách, otloukali a vyráběli
si píšťalky. Sedělí na břehu potoka, kde rostlo vrbové
pruhů všech velikostí a tloušťek, či někde na slože-
né mezi, doma na prahu, na lavičce a kudličkou
na koleně otloukali a při tom říkali:
„Otloukej se píšťaličko, otloukej! Nejsi-li
ke otloukání, jsou na tě žaloráti; kníže při dvoře,

kdá ráno, až odletíš ke zlatému džbánu. On ti dá ráno,
outá obočíš, korbel piva natočíš. Kraxim do lě zavírá-
jsacě zívat jako kšáček, kraxim dotě kudličku, vyrazím
ušičku. Stojí, stojí kláda, na lé kládě vrána, až ta vrá-
rhtne, píšťalka se stoupne."
nastalo vychloubání, kdo uslétal lepší, koho píšťala
a více píská a píštalo se po vsi až uši brněly.
tleší u mělci mezi kluky dovedli slowmoat takový píš-
ový klarinet s několika dírkami jako klapkami.

elikonoce

elikonocích mívali školáci prázdniny. Původně to
o od Květné neděle, později na hlavní velikonoční
ny a ty byly: Zelený čtvrtek, Velký pátek, Bílá sobota
ožíhod a Pondělí velikonoční.
elený čtvrtek udělal z kluků káry nevěrce na celé tři
y. Zrony „odlítly do Říma" a nevěrci nevěrci, kdo
zromí ranní klekání, poledne a večerní klekání,
atmují kluci a jejich klepačky, drndačky, řehtač-
„drndají" až se to rozléhá daleko široko.
„drndají" až se to rozléhá daleko široko.
něradž tomu drndání věnují samostatnou část,
ikoněm povídání o starých zvycích na Zelený čtvrtek.
černá vejce, snesená na Zelený čtvrtek, natírala
ospodáři. Na Božíhod je selka uvařila, oloupala
rozkrojila, osolila a opepřila a nesla je volně
ospodáři, když se vracel z kostela; ~~aby~~ ten
e musel (aspoň jedno) sníst renku, aby po
ý rok „trefil" domů, nezablomolil a
hlavně se „někde" netoulal.

ndání

o Květné neděli, či ve dnech před Zeleným čtvrtkem
dávala mezi kluky připravu na drndání." Tři starší,
kterých byla řada byli páni", pořídili seznam kluků –
ndačů z celé vsi a učili zařazení podle stáří a hodnosti.
ěžnost drnolačů za našich časů bývalo hodně, byli rozdě-
ni do dvou houfů – dvojstupů, z nichž každý šel po
dné straně návsi. V každém houfu byli vždy dva
áni, dva podpáni, 2 komorníci, 2 podkomorníci,
komíníci, 2 podkomíníci, 2 žebráci, 2 podžebráci
bezejmenný zbytek. Drnolat se začalo na Zelený
hrtek v poledne. To už se nezromilo poledne.
lý houf se seřadil ve čtyřstupu na silnici vedle
kohoutů a ve 12 hodin se začalo zpěvem: „O Jidáši,
ráce, cos ho učinil, že jsi svého mistra Židům
prozradil. Jako mezi za to v pekle noční s Luci-
rem, ďáblem, tam přebývati. Elelejson, Kirie-
lejson" a už se vyrazilo za hlučného drnolání.
ndačky byly různé. Každý se chtěl pochlubit
co nejhlučnější. Byly prosté klapačky, malé ruční
nolačky, větší drndačky s kličkou, velké drn-
ačky na řemeni a s větší klikou a konečně velmi
ěmotné tratárky s kolečkem jako u traktoru.
rnolčelní, u jatek se rozdělil na dva dvoj-
upy, z nichž každý šel po stranách návsi podél
ady stavení a u kapličky se vše zastavilo, přestá-
se drnolat a drndači se šli ke kapličce pomo-
lit. Pak byl opět nástup, zpěv a pokračovalo
až ke křížku za vsí, kde se opět modlitbou
končilo a byl rozchod.

čtvrtek v době večerního klekání se celý obřad, jako
velký pátek, opakoval. Ale v sobotu na velký
ek se celé osazenstvo obřadu rozdělilo na čtyři
ti, v každé sobě z nás a chodilo se po stave-
vybírat. V každém stavení se zazpívalo „Ojdáh,"
adrndalo a očekávalo se odměnu. Na vajíčka
jiné dárky měla každá skupina vozík a na ne-
zky slaměnou pytlík jako na kuličky. Naturál-
vyložek se odvážel do chalupy, kde bydlel jeden z
ch. Zdrcená vajíčka se prodala hokynáři a
ollepmula pak při dělení dostávali ti v pořa-
hodnosti nejnižší. - Pak se ještě drndalo ve
hodiny odpoledne, na památku Kristovy
ti. - Po rozchodu zasedli sami a podruhé
tajném dělení podílů, při čemž celá skupi-
na ostatních postihala kolem chalupy, zda nepro-
ine ven nějaká z pravá. - Drndalo se pak ještě
ečerní klekání v pátek a naposled na bílou
otní ráno, kdy došlo u křížku zase k rozdělo
odměn, jež měli nám rozepsané na papíře.
jeden vyvolával a ostatní naslouchali. Pokud
matin ji ráno spokojenost nikdy nebyla, nosesto
to bez křiku, nadávek a i slz, aby se vše příští
ok zase opakovalo. Hlavní podíl se nechali vždy
ami a podruhé měli za rok na co těšit.
Poděbradských zpívali drndači takto: „Na
lený čtvrtek v zahradě jali, na velký pátek
křižovali, na bílou sobotu s kříže stáhli,
ového hrobu jej položili. Kyrie Eleison..."
de měli jiné či podobné zpěvy a říkání.

...náhme se k těm odatním velikonočním zvykům.
...že někdo v těch dnech, kdy se nezvonilo, zemřel, chodili
...ami 4 kluci s klepačkami klepat zemřelému poslední
...odinku. – Na velký pátek bylo vyvrcholení půstu.
...lili se očistni a odpoledne se v chalupách společně
...la rodina (mimo kluky a dívky) modlila růženec.
...a Bílou sobotu v 10 hodin dopoledne začal na kapličce
...naru zvonit zvonek. Lidé se běhali umýt do potoka,
...by byli zdraví, děvčata aby nemela pihy, ale čistou
...eň a nikdo se nikdo neutíral. Voda nabraná
...potoce se doma využila k potření chalupy a sto-
...oly, aby nehořelo.
...ak se o velikonocích hodně vařila vajíčka na hrdo,
...ařila a barvila se v různých odvarech a barvách,
...epamatuji nějaké typické kraslice, dříve později se
...ěli vařili ve šťavě barvené a vyhřívané voskem, ale to už
...la doba novější. My kluci jsme hráváli „šetkání"
...minkami do vajíčka drženého v zaťaté ruce a jen
...ezi palcem a ukazováčkem málo pootevřené pěsti.
...ekło se různé pečivo, mazance, nouky a pozdeji
...ejánek ve formě se zdobil se mašličkou. Mafo se
...ačalo jíst až večer po vzkříšení.
...sobotu večer chodila chasa na Vzkříšení do ko-
...ovce. Za našich časů už to nebyla pro mládence
...dívky vlastně pobožnost, ale příležitost podělit
...obě půstu k setkání, porozdání, k otukování
...děvčat, a pak to byla i příležitost jarní módy a
...po skončení obřadů možnost fotografování a domo-
...vzetí děvčat. – K obřadu samému bych ještě
...řekl, že v kolorči byla všechna okna vyzdobena

...ními stříčkami na zvlášť k tomu vyrobených podstavcích
...na Boží hod velikonoční za dávných časů, my to již
...ní nepamatujeme, nedala noc mnohým mužům spát.
...časně ráno bohdá, ještě před východem slunce, bylo třeba
...jít pro vodu. Prostože však, kdo dříve vodu nabral,
...nabral ostatním všechno štěstí a prostože nejrůznějším, která
...myslela dříve pro vodu, ta bude mít nejvíce vajec, smetany
...a másla, báčelo se, aby se šlo pro vodu těsně hned
...po půlnoci. (Pozn.: Ha, viz lidskou hamižnost na-
...dech předků!) Po půlnoční vodě byla „balzámová",
...která zažene každou bolest. – Bylo těch zvyků víc,
...tyto staří. Skončila doba pohanská a na Pondělí veli-
...konoční už se zase tancovalo. Nějakou pomlázku,
...jak ji známe odjinud, nepamatuji a v žádných
...zápiscích jsem o tom nenašel zmínku.

Kouzelná bába

Posledního dubna, o půlnoci noci filipo-jakubské
...pálila se u nás u kouzelná bába" jinak se říkalo
...i „pálení čarodějnic". Vyprávělo se, že prý za této
...noci létaly báby čarodějnice na koštěti, vidlích,
...ve řádu. Přírody s čarodějnicí se u nás netonaly,
...a celá oslava příchodu jarního jara se dála
...u ohně, za mých mladých let u Fajfoje pole, na
...loudolí" při cestě k cihelně, aby nebylo daleko do
...lesa pro dříví a aby to viděli Červenští, Podevsští
...i Srbičtí. Později se pálilo i na jiných místech,
...ale to já neviděl, poněvadž jsem už nebyl doma.

ní si připravili stará košťata, namáčeli je do těrw,
je obalovali kadidy nomočenými do petroleje, pálili je
ohněm a pak od hořícího ohně zapalovali, běhali po
ulici a házeli, kdo je vyš vyhodí. Pak se vše vracelo
do kůlny a veselí domů, aby se zatmala kouzelná
noc.

Té noci stavěli mládenci před horní hospodou vyso-
kou máj. Jim běhali po vsi s vědry pivka či vína
a vysypávali pušinky těm, o kterých vědělo, že
se tajně mají rádi a tak se to reálně zveřejňova-
lo. Při tom holky ty dojice jen na sebe mrskali a pak
za pušinky šmodrchli.

A když už jen sbučně obdobi do pouti, kterou jsme
zahajovali.

O svatodušních svátcích čili na sv. Ducha byl onen
týden pohůnků, o němž jsme mluvili při vymáčení
pastýřovi. Ten „koza" poslední pohůnek se na Chodsku
jmenoval „pišvonc" a vozili jej na rši na trakaře
a zpívali: „Pohůnci jedou, pišvonce vezou."
A na pondělí svatodušní bývala za starých časů
poslední muzika a po ní se nemělo muziky ozvat
až do konšina. Ale to se u nás neudržovalo.

Na Boží tělo byla velká pobožnost a koloreš.
Byly postaveny čtyři oltáře, šel průvod, nesl se
božítělo pod baldachýnem a střílely se petardy.
Celá průvodu byla opýchána větvemi ze stromů,
které silní nosili dolů, aby je zapíchli do jedle,
aby obrtlí bylo vysoké.

Závěrem o zvycích a obyčejích

Řekl jsem se zaměřit všechny zvyky, z nichž
mnohé sám pamatuji nebo jsem o nich slýchal
vyprávět, či jsem o nich četl v kronikách pana
Vančo Hokuja a ve Sborníku Slezského. Je možné,
že jsem něco opomenul, ale to se dá doplnit.
Chtěl bych k tomu ještě něco podotknout.
Život na naší vsi byl bohatě rozčleněn nejen půso-
bením, ale i nábožensky a mnohý zvyk a obyčej je
pozůstatkem ještě dávných pohanských. Je jen škoda, že
mnohé z krásných zvyků již zcela vymizely. a Krakeby
Stalo se velmi, podobně jako Černá, a Poolčovcy,
kde bylo hodně hornictva a jiných dělníků, nebyly
až dosud nábožensky zatíženy. To se nedalo
říci jen v několika jednotlivcích, či rodinách, zatím
co jinde to bylo v Těšínech, Sibicích, Močeradcích
a Hlohové, kde si za mých mladých let na kolech
hlavu polámali. Ovšem dnes i tam, žije se realisticky
v moderně bez zatížení starými předsudky.
Ovšem zvyky a obyčeje, to je něco zcela jiného,
to je starý odkaz našich předků.

C. Kronika roků

Předčítání původního znění těchto pamětí o událostech
v roce 1978 za účasti některých starších pamětníků života
v obci v minulosti a to Josefa Bauera ze Pouzdu, Josefa
Bauera z chalupy ze Kyjců, Václava Kryštofa ze Němců,
Zdeňka Bauera a mnohých jiných o starých usedlících, který rod je
starý odkud pocházel. Tehdy jsem se rozhodl a slíbil, že zjistím,
kde je uložen hauptmannsdorfský archiv a v němž se poku-
sím najít jména usedlíků v Hlohovčicích a Josef Bauer
mi zavázal, že ze svých pamětí napíše stručnou kro-
niku rodů z rodišť ve všech chalupách ve vsi od nejstaršího
až do nejmladšího. Oba jsme své úkoly
splnili. Výpisy ze starých gruntovních knih jsem uvedl
v původní části Paměti a v této části mojím pracová-
ním minulost s pamětmi Josefa Bauera v kroniku
rodů na dvorech a chalupách
Kroniku píši podle popisných čísel, ač bouračských
zápisech je pořadí přímo podle chalup v řadě pod nejvyšší
cestou Kohoutín až k Lučníku ječovými na straně mečerad-
ské a pak pokračuje od Zemských k Sahárovým na straně
druhé. K rozdělených dvorů a tam zaniklých nových
čísel uvádím tyto závorek s původním číslem dvora
nejvyšší budovy některé bývalé, ale kronika obce nej-
vypráví o tom, jak se na vsi dívala věrnost roboty,
a jak to prostě bylo.
Ke popisným číslům jsou uváděna jména nynějších.
Jméno rodu často se časem i měnila, budu uvádět
v závorce jména všechna. Při střídání generací
bohužel uvádět křestní jména i přezdívky, jak

...ěla mezi lidmi ve vsi užívalo.
...ku příkladu školu říkat místo Kateřina Káča, místo
...mas Hana nebo Káňa, místo Josef Pepík a když mu
...ěl Josef, tak Josef jako Josef Šenkýřje, Jirka Němčje,
...ana Kačje, Lucka Kubánoje atd.
...dé učila školu psát na tabuli stáčku a pomalá-
...u kolečka mikat, aby se pravé údaje mohly opravit
...né údaje doplnit. Učíme se i básničku na rozmyl-
...ka a prosíme o shovívavost. (já i Bůh.)
...deme voleční, když školeme v naších jazycích
...ůvěrní, samozřejmě nebylo možné, aby kroniku psalo
...lidí a tak jsme kolorit naší vsi neudrželi.
...ím to se říká jen lidu čáti Roměří.

č. 1 – U Sedláků

Z prvních gruntovních knihy trautsmannsdorfského archivu, kde již ještě nejsou uváděna popisná čísla usedlostí, je jako první v pořadí uváděn Jan Bernklau v r. 1678. To by znamenalo, že již tehdy byl na prvním dvoře, u Sedláků, Havlík Bernklau. Ve druhé knize už je na témž dvoře jméno Toupal, ve třetí, kde už jsou popisná čísla, jsou jména Toupal, Procházka a znovu opět Toupal. A od roku 1865 k do dvora přiženuje Adam Bernklau. Mému Adamovi mi vyprávěl Josef Bouc, že ji ještě pamatuje, jak jako starý děda nářal hrušky. To už byl ale mojím dědem usedlosti syn Jiří – Jiřa Sedlákoje – jehož sestrou byla stará Serbuska – Anna a jeho ženou Barka pocházející z Kočerad. Jiřa zemřel v 55 letech věku a dvůr převzal syn Pepík s manželkou Karií pocházející z Oubočě. Bratr této Karje z Oubočě si vzal Pepíkovu sestru také Karji Sedlákoje. Pepík měl ještě dva bratry Vencela a Jirku. Vencel se ožení do Všekar a Jirka do Čer-mné. V současné době je na usedlosti Vašek, syn Pepíkův s manželkou Karií, původem z Kloušova. Vašek žije třetí děti, z nichž Jan zemřel již dospělý, vystudoval v Holýšově. Nejstarší syn Václav absolvoval dvanáctiletku a vstoupil na vysokou školu, kterou nedokončil. Pracoval jako celník v Rozvadově a nyní je bankovním úředníkem. Nejmladší syn Mirek vystudoval mlynářskou školu v Pardubicích a pracuje v Plzeňských mlýnech. Dcera Marie se provdala za Vrby v Kalomicích.

č. 2 U Kubalíků (u müllerů)

V minulosti chalupy u Kubalíků bylo již hovořeno na č. 57 a 58, kde jsou na chalupě uvedeni Loučkovi, Vojtěch a Výrutovi. V naší paměti je na chalupě Matěj Petr z manželkou Káťou, pocházející z rodu Topolů od Kubánů. Matěj pracoval jako horník ve Vytrnými a po zrušení dolů na kaolince v Horní Bříze, jako řada jiných horníků, kteří z hor ve Vytrnými přešli do Horní Břízy. Káťa s Matějem měli tři dcery - Pepku, která se provdala za Pepíka Prostřízku z chalupy a spolu si postavili domek č. 75 „na drahách." Druhá ~~byla~~ Anda dostala chalupu a provdala se za Müllera ze Stříčkovic. Müller byl zedníkem a pracoval ve Výkupním skladu v Plzni. Třetí Růžena se provdala za Pepíka Klenole - Štefla z č. 47, důstojníka SNB. Müllerů měli dvě děti. Václav je na chalupě, jeho žena Blažena je z Ježov. Václav pracuje jako zámečník v Holýšově, Blažena v JZD. Mají 2 dcery, z nichž Anna se provdala za zedníka Koláčka z Horušan a postavili si pěkný domek za Kohoutoje s přezvatým číslem 22 po Kaolíčku zrušené chalupě. Starý Müller zemřel před 4 roky na rakovinu a Anda dosud žije v dědičodu.

č. 3 U Pavjanů

V první gruntovní knize jako třetí v pořadí je uváděno těžko čitelné jméno, jež znírasi „Konacek", což by mohlo znamenat Kaněček, jméno, s nímž jmění se setkali v r. 1381. V dalších knihách jsou uváděni jména Kobsa, Fictum a Červenka. Václav Jentlaw uvádí v r. 1858 jméno Jiří Červenka, což by odpovídalo údaji v místní školní kronice, že v r. 1846 postavil místní školu mistr Jan Červenka z Hlohoře od Pavjanů. V zápisu 3. gruntovní knihy je uvedeno, že 10. 7. 1880 přechází vlastnické právo na Pavjanů dvoře na manžele Josefa a Kateřinu Vaňkovous výměnkem pro Antonína a Marketu Červenkových. Ty stará část nemovitosti na dvoře dědečka mnějšího dědy - Vašíka Pavjanů - jménem Václava Šengla, který se na dvoře přičenil z Podčervous. Na dvoře měla tehdy psán doživotním bydlem sestra selky, dědičky Kobjáka. Po dědu Václavovi převzal dvůr syn Jakub. Mladší Kubův bratr Vašek byl ve Staňkově vedoucím inspektorátu Pirnířeské vzájemné pojišťovny. Brzy zemřel a vdova po něm psala p. Buňata, který pojišťovnu dále vedl. Kubova sestra se provdala za Šatru, zámečníka ve Staňkově Šatrů bydleli dříve v chalupě č. 63 u Fajtů. Kuba se oženil s Petrinou ze Stříčkovic, měli dvě dcery. Starší Kateřinka se provdala za zemědělského odborníka Josefa Fictuma z Hlohoré. Tento mající střeloškolské zemědělské

předčasně asi v 50 letech. Dům a Pavlanu převzal mladší bratr Vašek, který se oženil s Kačenou ze Ředic. Ta brzy zemřela a zanechala Vaškovi jednoho syna. Vašek už se nezženil, ale pronajal „trafiku". Malý Vašek už je také ženat a pracuje jako opravář v dílnách ZD v Střeních a jeho manželka pracuje taktéž jako učitelka. Mají tři děti.

č. 4 – U Němců

Jméno Urban Kryštof se objevuje ve druhé gruntovní knize kolem roku 1710–1720, tj. počátkem 18. stol. Dovolí-li počátky jmenných seznamů v první gruntovní knize po roce 1678 rod Tournalů, je uvedeno i jméno Jiří Tournal. Rod Kryštofů je tedy na dvoře U Němců přibližně 1 280 let. Ve třetí knize z 1. p. v 19. století jsou na dvoře uváděna jména Čedam, Ondřej, Michal, Josef. V Bernklauově seznamu je v r. 1838 zapsán Michal, to je děd Michala, kterého už my starší znali. V Kayerově kronice je uvedeno, že hned za známým Michalem jako předchůdce uveden Josef. To vše potvrzují dodnes třetí gruntovní knihy.

Začněme tedy Michalem, otcem mým nejstaršího dědy Němců – Vaška Němcejse. Michal měl 4 bratry. Josef se oženil k Šenkýřům, jiná k novým (Dětrům), Urban působil soudobý a pracoval jako šofér v Šenkýřů chaloupce. Čtvrtý Hadam se jen zastřelil někde na lovce kvůli holce. Michal, hospodář, měl se ženou Máří dva syny a dceru.

Nejstarší Dejdík se stroubí nesnášel, chtěl jen jíst, dlouho chodil ke strýcům a nakonec se asi v 33 letech oženil do Oubočě. Měl 1 dcerku, jež je učitelkou. Tam klukům v mých letech i starším pouštěla náš gramofónek, že to byl náš holič. Měl maštinku a dovedl dobře ostříhat a hrál na foukací harmoniku a byl

kám Kleckům starším kamarádem a rádi
jsme k Němcům chodívali „hrát karty o sirky".
Pepíkova/Vaškova sestra Anda se provdala za
Trčkce z Kolovče a bydlí v Praze.
Dvůr dostal Vašek s manželkou Marií rodem
form z Močerad.
Vašek vstoupil do JZD jako oslatní, jak vystoupil
a 4 roky samostatně hospodařil. V r. 1957 se do
JZD vrátil a usedlost předal synovi Vaškovi a
sám se stal ošetřovatelem.
Jeho druhý syn Pepík, průmyslovák, pracuje
ve Škodovce. Vzal si Hanenku Kuteínu z č. 65,
koupili si bejorskou chalupu a postavili si v
Kotrle nový domek.
Syn Václav, dědic usedlosti má manželku
Hanku rodem z Hradce, pracuje jako farmář
v I. JZD a manželka v živočišné výrobě.
Hají syna studenta ze zeměd. vš. školy

č. 5 U Kopřiků

Počátkem 19. století jsou na dvoře u Kopřiků uváděna jména Josef a pak Jan Benklan a počátkem 20. stol. Jakub Landkhol rodem z Podčus. Podle první a dalších gruntovních knihy lze těžko zjistit (nejsou uvedena rodná čísla), kdo na dvoře hospodařil. Pořadí jmen první knihy by ukazovalo na to, že na dvoře byli původně Korbové. Dvůr byl už v neparním rozdělen. Jakub Landkhol si vzal Barku Jernklausovou, dvě vdané rameníky Bábu Kopřivje. Barka s Jakubem měli dvě děti Kubu a Káču. Kuba se v 18 letech věku zabil na šachtě a Káče dostala čtvrtlánní ani 5 ha uvedlosti. Vdala se za Václava (Venclu) Adámka ze Lštění, kde jeho rodiče pracovali na panském. Václavům bratr Karlín se rovněž přiženil do Hlohovic a bude o němčě víc. 69.

Kuba podle zemědělství pracoval též o zimě jako lesní dělník v Klášterisku. V letech po osvobození ani od r. 1952 byl předsedou nově založeného JZD. až do r. 1958. — Václav s Káčí měli dvě děti. Syn Pepík (byl z dvojčat, bratr Vašek umřel) se vyučil zedníkem, vzal si při zaměstnání průmyslovku a stal se ředitelem Okr. staveb. podniku ve Stroli. Za manželku měl Anny od Kuby a Pepky Hrbáčkových z č. 33., jež měla obchodní školu a pracovala v účetnictví ve Slaníčově a pak až na MNV Sušice. Oba manželé (v 52 a 55 letech) zemřeli na rakovinu.

194a

Měli spolu dvě děti, z nichž syn, mistr Josef je ... jiřelem stavení. Vystudoval 4 ročníky stavební prů... myslovku a pracuje jako cestmistr v Domažlicích. Jeho manželka Zdeňka pochází z Chanovic a je prodavačkou. Jeho sestra Anny vystudo... ekonomickou školu, provdala se za Zdeňka Hálíka z Černné a pracuje na ONV v Domažlicích.

Pavel a Máňa měli ještě dceru Kateřinku, ... se provdala za Honzíka Šleffla od Kl... Žarčíně č. 47, který byl v posledních letech ředitelem okresního průmyslového podni... Domažlicích a zemřel v r. 1979.

Č. 43 U Šenkýřů

(druhá půlka bývalého Kopřivů celého dvora)

V níž polovině byla komoda, na jejímž objektu stávala chaloupka, volle Rinchů, jíž bylo vořeno číslo 43 velmi pozdě, snad dříve nebyla vedena jako obytný objekt. Její stáří však by naznačovalo, že to bývala výměnkářská chalupa ke dvoru č. 5, kdy ještě nebyl rozdělen a asi obsahovala kromě rozdělení byla k obývání upravena. Prý v ní bydlívali rodiče jirky Kašpárků-Bernklana, což by se shodovalo se jménem u Kopřivů v minulosti. Ten jistě vlec jmý bývá posledním obecním hasičem. Kolyže k Šenkýřům přižení Josef Kemějc - Kryštof, naštěhovál se do chaloupky josefův bratr, Kuba a provozoval tu řeznické řemeslo.

U Šenkýřů byl rod Fichtnů, z něhož byla Kanta Šenkýřjc, kterou si vzal Josef Kemeů. Josef byl zedník a dobrý klarinetista. Hrával s kapelou Fichtnů z Černné. Hospodu vedla Kanta a Josef zedničil. Měli tři dcery: Barku, Kačenu a Anču. Nejstarší Barka dostala hospodu a vzala si Franty Bernklana - Bubku ze Šichnov. Franta byl řezník a provozoval jíž hospodě řeznickou živnost. K Frantovi se vrátíme dál, nejprve si něco povíme o Barčiných sestrách. Druhá dcera Josefa a Anny byla Kačenka, která se provdala za vojenského gážistu Chvala ze Přejna (Plemína) a bydleli v Hostonu, kde Chval sloužil. Asi před 10 lety ovdověla, byla bezdětná a později jak se provdala za pokladníka

ČSD Štengla, rodáka z Podčus.
Třetí dcera Anna se provdala za respicienta finanční stráže Dittricha a po dvou letech ovdověla. Pak se provdala potřetí, tentokrát majora Kliera z Plzně a měli spolu jednu dceru.
A nyní se vraťme k Františce a Barce. Měli dvě děti Karla a Helenku. Starší Karel je provdána v Blatnici a mladší Helenka, provdaná Kandlíková, následuje svou babičku Hanku a je doma na hospodě.
Když obě děvčata Karel a Helenka dorostly, zemřela jim matka Barka a Františka se podruhé oženil s Tomanovou ze Staňkova. Určitou dobu bydleli v Hlohovčicích - děvčata už byla myč - a pak se odstěhovali do Staňkov, kde František brzy zemřel. Pracoval v kamenném průmyslu v Plzni.
Manželů mají dvě děti. Syn Karel (má krasličku průmyslovku hudebních nástrojů) pracuje jako mistr ve staňkovské šamotce. Dcerka Helenka studuje hotelovou průmyslovku v karlovarských lázních.

č. 6 U Princlů

Se jmény Jindřicha a Vít Pinkel se již setkáváme v první gruntovní knize z r. 1678. A přešli-li tedy zakladatelé Hlohorčic z Hlohoré, kde jméno Pinkel bylo také mezi dávnými osadníky pod Turzí nebo přímo na Turzi hlohorské, byli pak Pinclové jedněmi ze zakladatelů naší vsi jako Tourkalové, Novi, Korbové a Bernklauové. Dítkám Pinclové a ne Mašlové. Pinclové jsou ještě uvedeni i ve druhé knize, t. j. po roce 1700. Teprve ve třetí knize jsou uvedeni na dvoře a Pinclů Tourkalové. Ale ještě před Tourkaly než Pinclech je na krátký čas uváděn v Pinclů Vít Procházka. Z Tourkalů to byl Karel a po něm Jakub, kterého ve vém stoletnímu z r. 1838 uvádí Václav Vlasníčka i kronikář Hower jako předchůdce Vavřince Kaška. Tourkalové se přiženili na Pinclů dvůr od Serbusů. Potomek těchto Tourkalů, žijící v Americe se dověděl od svých předků, že jeho rod pochází od Serbusů a proto také navštívil Serbusy, ač ti jeho bližní příbuzní byli od Pinclů, odstěhovali se do Slavonie (Slavonsko Jugoslávie) a odtud do Ameriky. V roce 1884 koupil od Jakuba Tourkala Pinclů dvůr Vavřinec Kaňk ze Soběkur od Šalomů. S ním přišla i jeho žena Dodla, dcera hajného na Vytýně, původem chalupníka ze Ptýna. Měli jednoho syna Pepíka, který převzal dvůr v r. 1911. Bylo to vlastně jen půl dvora, poněvadž Vavřinec koupil jen polovinu

pozemků, když drážní půlka se rolně rozprodala,
neboť Pepík přestrial asi 31 stromů i asi 9 keřů.
Oženil se s Karlem Peterkovou od Suchých z Houčov
(Houčova), jejíž děda pocházel z Tráňov od Peterů jako
starý Čada. Pepík s Karlem měli jednoho syna
Pepíka, pisatele těchto Pamětí. Karla zemřela po
druhém válce na španělskou chřipku. Hospodář Pepík
se znovu oženil, vzav si za ženu Anynku Kubů-
Buchařovou z Těšovic. Měli pak syna Vaška, který
zemřel na zápal plic v 7 letech 1928. Po jeho smrti
se narodil Milan, dnešní hospodář na usedlosti
a za rok po něm dcera Karel, provdaná za Vác-
lava Hrbáčka z č. 33, zámečníka a montéra Ško-
dových závodů v Plzni. Mají jednoho syna Vaška,
žijícího v Horšovském Týně.
Když byli Milan a Karel malí, zemřela jim v r. 1942
matka a starý Pepík se po druhé válce ožení po
třetí. Vzal si vdovu, sestru ženy staršího syna Pepíka,
Karlu z Hradčan u Kimperka. Ta byla divné
povahy a ztrpčila konec života starému i dětem.
Když starý v r. 1957 zemřel, odstěhovala se ke
své dceři do Kimperka a už také zemřela.
Pončvadž Karel byla vdaná a Milan oloma tam,
brzy se oženil a vzal si Božku Kaanů z Kočerad.
Milan se vyučil kombajnerem-opravářem, pracoval
u STS a v letech 1958-60 byl přeložen do JZD
Hlohovčice. Po sloučení družstev pracuje jako
vedoucí dílen JZD v Srbicích a Božka krmí
v kravíně. Mají hříběti. Božka, provdaná
je vdána v Kolovči u Hlomolků.

198a

Po Božce měli ještě dvojčata Milana a Marcelku.
Milan studuje střední odborné zemědělské učiliště
a Kamilka se učí prodavačkou.
Syn starého Primela z prvého manželství Pepík
vystudoval gymnázium s jemkem kaučuků a raškem
Heliarm z Kchleb, myní také z Hlohovce dopra-
lické gymnasium a všichni se stali učiteli.
Pepík byl 16 let školním inspektorem a žije v dů-
chodu se svou manželkou Růženou, bývalou
úřednicí lesního závodu, ve Kimperku. Mají
dvě děti. Syn Zbyněk je řidičem v ředitelství
strojů v Českých Budějovicích, dcera Božena
je typografkou v tiskárnách ve Kimperku, provdá-
na za Karla Hořínka.

č. 7 U Hurbánků

(U Šarapatků, u Pešků)

Kdo byl na dvoře před Najmary, t. j. před r. 1700, nelze zjistit ani podle pořadí jmen v pozemkové knize. Po Pinclovi je uvedeno jméno Florian Vohuba. Jako první Najmar roku 1700 je uveden Uhřan a po něm Ondřej. Ten Uhřan, jemuž říkali Hurbánek, dal asi dvoru německému jméno. Ve křtěnkníze je jako první psán Jan Najmar (německy psáno Neumar). Z potomků Najmarových je František Najmar, který prý byl dobrým a dosti zámožným hospodářem. Neměl štěstí, ale choval koně a prý před nimi v poli stával modly, aby se jim lépe dařilo. Nějaký čas začal k soudě se svým otcem o výměnek a posoudil hodně peněz. Nakonec dvůr prodal a asi v r. 1913 se odstěhoval do Staňkov. Ve válce přišel o všechny koně a musel sloužit jako kočí v Žlabě. Předposlední tři 10 let, jež opustily k získání olomouckého práva, jej staňkovská obec asi na 3 dny vypověděla do Hlohořečic, abych se Staňkově nenabyl onoho práva. Po tyto dny prý bydlel v horní hospodě proti kostelu.

Od Františka Najmara koupil dvůr Karel Schneider z Poleňky, řečený Šarapatka, a tak k potom na dvoře říkalo U Šarapatků. Šarapatka to byl takový, jak se říkávalo „švýcarský človíček". Víc než hospodářství, jež musela obstarávat jeho žena s dětmi, si hledal různých handlů a kšeftů. Ještě za první války a po válce kšeftoval s obilím,

i dobytkem i se dřívím. Prodal ku příkladu všechno dříví ze svého lesa a mají vesničtí dobře pamatují jakoby vykoumaným z celku pasekou jeho bývalého lesa. Také se soudil s dvěma obecními kumpány vedl četné spory. Měl více dětí jako Káju, Pepíka, Karla, Růženu a Emana. Za jeho hospodaření zbourali starý statek vedle Pouzků a na jeho místě dal si postavit nové stavení (č. 65 – nynější Kubánů), říkal, že to bude jeho Pepíkův. Ale nebylo mu nikdo z rodiny, poněvadž v r. 1928 hospodářství rozmrhal a koupil „Martínku" dvůr ve Skaličce, kam se odstěhoval.
Objekt dvora rozdělil a tu půlku vedle Pouzků s novým stavením koupil Venek Kubánje – Václav Tocpal z č. 48, a druhou půlku vedle Pinclů se starým stavením č. 7 koupil Václav Pešek, který bydlel dříve v č. 27, kde se dřív říkávalo u Kundrů (mezi Hadáinků a Pacelendů). Stárním stodola zděná byla přepažena a pro-středkem nádvoří byl postaven plot.
V č. 7 se starým stavením se začalo říkat

U Pešků.

Starý Venek Pešek se přistěhoval do Hlohovčic ze Chrojí u Šiškova. Jak už výše uvedeno, koupil od Kunovorky chalupu č. 27. Byl dobrým řemeslníkem – tesařem a dobrým a velmi šetrným hospodářem. Se dvorem u Šarapatků koupil i nějaké pozemky. Nespočetných kůrů a dřevěných staveb ve vsi a okolí postavil a co táhnou svou síčkou oksal a už uměl „sjasorat"

Pešku měli dva syny. Starší Jeník se vyučil zedníkem, zemřel však mladý v 19 letech na TBC. Druhý syn Václav, dědic hospodářství má manželku z Kvíčovic a pracuje na pile v Holýšově. Kája jednoho syna, také Václava, který vystudoval průmyslovku, je ženat a má manželku z Božkova u Chlavče.

Č. 65 U Kubánů

Jak bylo výše řečeno, koupil Venda Kubánů s manželkou Anežkou, rodem od Balých z Těšovic, druhou půlku Šarapatků dvora. Venda dostal původně Kubánů chalupu č. 48, kterou pak od něho koupil bratr Jeník.

- Venda a Anežka měli dva syny. Starší Vašek, řezník, žije v Líních u Plzně. Mladší Pepík se ženou a ~~Honzíkem~~ starou matkou (Venda už dávno zemřel) žijí na chalupě. Pepík je již dlouhá léta v invalidním důchodu na těžkou zádumčivost. Měli jednu dceru Kateřinku, která je provdána za Pepíka Němců - Kryštofa. To je už uvedeno u č. 4.

Č.8 U Pousků

Ve druhé gruntovní knize jsou za Kajnary uváděna jména Jan, Adam a Jiří Bernklauvové v průběhu let 18. století. V první knize je jméno Bernklauvských a víme také podle původu pochalupníhho jména, že v určité dávné době byla usedlost bez hospodáře, byla „pustá" či poustka. Ve třetí knize je znovu uváděno jméno jiného Bernklaua a také jméno uvádí Václav Kvasnička v r. 1838 a v Kayerově kronice je jako předchůdce Kayerů jmenován Jan Bernklau, otec ženy Václava Kayera. A toho já i moji vzdálenější nazýváme jako dědka Poustoje.

Manželka tohoto Jana pocházela ze Škvrňan. Brzy zemřela, zanechavši tu dceru Barku a Káru. Dobře asi nehospodařili, poněvadž museli odprodat některé pozemky. Hospodář se podruhé oženil, vzal si děvečku Káru, se kterou měl pak další dvě dcery Karii a Lenu (Magdalenu). Dcera Barbora z prvého manželství se provdala za Václava Kayera z Roupova a převzali hospodářství asi s těžkými závazky. Václav Kayer, otec mnějšího dědy Pouska Pepíka, byl takový písmák, od r. 1922 byl obecním kronikářem a byl i velitelem hasičů a vedával sbory.

Druhá dcera starého Honzy Bernklaua Kára se provdala za vdovce Poteldlího, který měl již 2 syny. Spolu pak měli dceru, jež se provdala za Václava Gruberа z Čermné.

Justýna zemřela v mladém věku zanechavši 4 syny.
Třetí Honzova dcera Karla se provdala za Františka Posledního - Klučaře. Tito si postavili domek č. 68 u rybníka a měli tři děti. O tom proto škole vypráveno je č. 68.
Nejmladší čtvrtá dcera starého Honzy - dědka Povstoje Lenka se provdala za Josefa Bora z Chrastovic. Měli domek ve Slaňově, ale už oba zemřeli.
Václava a Barka Kayerovi měli tři děti: Nejstarší Josef převzal dům a oženil se s Anežkou od Janků z č. 12 - Traxmanellorou. Mají tři syny a dceru. Nejstarší Vašek a jeho bratr Milan jsou ženatí v Holýšově. Dcera Jiřinka se provdala za Dokoupila ze Slaňkova a koupili si domek v Černné. Syn Pepík převzal usedlost, má ženu z Chalonic a s ní dva syny. Oba, Pepík i jeho žena, pracují v JZD.
Bratr dědy Povstoje Pepíka Vašek se přiženil k Řezníčkovům č. 39. Vyučil se zámečníkem a pracoval ve Škodovce.
Sestra obou Karla se provdala do Chlohoře, kde dosud žije.

č. 9 U Květonů.

V roce 1700 je uvedeno ve 2. gruntovní knize jméno
Jiří Květon a po něm je to již rod nových, z nichž první
Jakub Nový se přiženil na Květonů dvůr od Kovejch, kde
to jméno bylo od nepaměti. Ve křtitelnice jsou jména Josefa
a Jan mi dvůr už s číslem 9. Týž Jan je uváděn v kvartýře-
ním seznamu z r. 1838 a v kayerově kronice je to Jan
uváděn jako předchůdce Josefa. Podle ústních let to vskazuje,
že Janové byli asi dva za sebou. Josefův otec Jan měl
čtyři dcery a 2 syny. Marie se provdala ke Špičkům, Anna
do Klenotům č. 42, kde už také bylo jméno Nový. Další
dcera k Adámkům do Podětrus, čtvrtá do Zeměchic a
nejmladší Barka do Stankov na dvůr k Sobíšům.
Dvůr převzal Josef a s ním na dvůr žil v chaloupce
vedle hřbitova hospody, na zahradě zahající k rovném, spo-
lečný bratr Hadam. Josef byl ještě za mlada s Karlovou a
po první války vedl za něho dům Hadam. Josef měl
za ženu Bětku, která pocházela z Hradiště. Tíživá
okolnost a tragicky zakončila manželství rodili
se synové, do něhož při záchranu vpadla. Zůstala po
dceru Marie, která se provdala za v krajinného
čího lidumila, chýčtovického mlynáře Chvala. Ten
za druhé války pomohl mnoha lidem od hladu, ač
za nacistickou ristorali život. - Za války po Karli
mrtvé jiný Květon prodat kus lesa a pole. Pak se zno-
vu oženil se svou služebnou, rodem od Pařílů z Podě-
hn. Z toho manželství byly dvě děti Anna a Pepík.
Anna se provdala do Chimora a Pepík převzal
hospodářství. Jeho žena, rodem Dačelíková ze Chýčkovic

Mají také dvě děti: Dcera Marie se provdala za Ludvíka Hermanna ze Stařikova, syn Josef se vyučil zedníkem, je dosud svobodný a žije u rodičů, kteří mají v JŽD.

č. 10 U Krátkejch

Byl to původně Serbusů dvůr, po rozdělení se tu říkalo u Kichalů, pak u Tridlů a po nich u Krátkejch a to zůstalo. Za Kichalů tu byla postavena „horní hospoda", jejíž objekt už neexistuje.

Kichalupní jméno u Kichalů bylo po Kichalu Toupalovi, bratru Bartoloměje či Bárty Toupala, mezi nějž byl dvůr rozdělen. Pamětníci říkají, že Jicha a Barka Kichalíků se dobře hospodařili a museli odprodat značnou část pozemků a později, když už byl na hospodě Josef, museli i hospodu prodat. Josef se ženou také Barkou, koupili si chalupu č. 18. Hospodu koupil Jakub Leš, řečený Tridla. Po něm se pak na hospodě říkalo u Tridlů.
Druhý majitel hospody Tridla se nevedl špatně. Hospoda, jak i my pamatujeme, se stala hospodou dělnickou. – Rodina Tridlova byla postižena tuberkulozou. Nejdřív zemřel nadaný Václav (třída), student dámského gymnasia, pak Tridlova žena a nakonec 15letá dcera. Leš – Tridla pak hospodu prodal jiřímu Korbovi – Jirkovi Krátkejch a s jedinými už mnem Josefem se odstěhoval do Prahy.
Jirka Krátkejch měl za manželku Hanu, rodem ze Stříčkovic, která sloužila za hospodská u sedlá-ků v Hlohovčicích (také u Pinalů). Její příbuzní žijí v Americe, kam se odstěhovali před první válkou a asi jedna 14 letý Fa byli na návštěvě a mluvili ještě dobře česky.

Korbů měli tři děti. Nejstarší Jeník sloužil několik let u policie v Plzni. Byl ženatý a měl jednu dceru. Začátkem 50. let odešel nelegálně do NSR. Prý tam měl statek farmu a tam se také rodinně oženil. Přirozeně byl vyučen řezníkem. Druhý syn Boruš, zámečník, má manželku ze Skalky a pracoval ve Škodovce. Žije dosud v Senkířově, kde si postavil domek.
Dcera Kateřiny - Korbů Růžena převzala hospodu a provdala se za Honzu (Jana) Bláhu z Křenic. Růžena vedla hospodu až do jejího zrušení a zbourání objektu. Honza pracoval a ještě jako důchodce pracuje jako opravář v Holýšově.
Mají dceru Hanu, učitelku v Holýšově, manželem Králíčkovou.
Tak horní hospodu už nemá žádný z Korbů a přestěhovali se do normálního rodinného domku.

Č. 35 U Serbusů

Serbusů dvůr – původně při tereziánském číslorá-
mí i s půlkou chalupy (Tidlů, krátkejch) č. 10 – 34
podle všech historických záznamů a tradic nejstar-
ším, snad původním otcem v Hlohovčicích. Jméno
usedlíka Toupala a to Václava je uváděno mezi
těmi, kdo se tu hospodařili v r. 1678, kdy pomístní
kamenické po pánech ze Šlovic převzali Trautzmanns-
dorfové. Je-li někde v státních archivech uchován
jiný materiál po pánech ze Šlovic na Kamenici,
pak tam bude jméno Toupal vedle Nových, Korbů,
Pinkasů, Lenů a Beníkanů. Jméno Toupal a
jeho rozpis jsem už vyčerpal výše.
V první gruntovní knize je uvedeno 5 jmen Toupa-
lů, což by znamenalo, že byli i na jiných usedlos-
tech, snad jako potomci původního Toupala,
kteří s jinými osadou se 16 usedlostmi zakládali.
Ve druhé knize jsou uváděni Bartoloměj (Bárta)
a Michal, za nichž byl dvůr dělen. Ve třetí
knize jsou jména Jan, Václav, děti Kateřiny
a Petr. To už je vedeno v č. 26. V komisionálním
seznamu z r. 1838 je uváděn Adam a č. 35,
myslím však, že to bylo v č. 26 a teprve Jiří
Toupal v č. 35.
A to už jsme v době současných pamětníků,
kdy majiteli dvora č. 35 byli Jiří a Anna
Toupalovi. Anna byla sestrou Sedláka Jiřího
Beníkana z č. 1. My ji znali jako vdovu, starou
Serbusku.

Tato půlka bývalého Serbusů dvora měla 11-12 ha pozemků a všechna pole byla blízko vsi, podobně jako u Novejch, což je pochopitelné toho, že usedlíci na těchto dvorech - dvorcích - nebyli nejbohatší a byli převážně osadníky.
Chalupa č. 26 byla zbourána, já ji již nepamatuji a její číslo má domek Josefa Bouce a rybníka. Domnívám se, že původní stavení stálo v místě pozdější kopičky a chalupa č 26 byla jako výměnek, že v něm po rozdělení dvora Serbusů bydleli.
Novější č. 35 bylo zástavbou zasunuto dál do dvora a před ním byla zahrada, kde Serbusů měli pro nás kluky přitažlivé meruňky. Sám jednou jednu zralou od staré Serbusky - Anny dostal.
Jiří a Anna měli 2 syny, Jiřího a Josefa. Jirka (tak mu říkali) padl v druhé světové válce a matka mu po válce dala před chalupou postavit pomníček. Dvůr převzal Josef, který si vzal za manželku Karjánku Horu ze Sibic. Měli spolu též dva syny. Starý Josef předčasně zemřel. Starší ze synů Pepík, mými dědou Serbusů, se oženil s Karií Fořtínou z Čermné a převzal usedlost. Mladší Jaroslav je důstojníkem SNB ve vyšší funkci ve Strakonicích. Oba staří, Pepík se ženou Marií dosud v JZD. Mají dvě dcery. Syn vystudoval zemědělské inženýrství a manžel je jako hlavní agronom v místním JZD. Dcera Marie, modrovláska, se provdala za Josefa Bouce z Podivous.

Č. 11 U Nových

Původní Nových dvůr zabíral i prostor kde je dnes usedlost č. 41 v Sezamu. Jak jsem se zmínil u dvora Serbusů, i Nových dvůr měl své pozemky v blízkosti původní osady a to připomíná, že původní dvorce byly dva, než se založila tak celá ulice osada. A ty dva dvorce už měly zabrán prostor kolem svého obsazení. I jméno Nový zachované od nepaměti dokládá změnu původní. Touhal hospodářský dvorec dřív, ale bezpochyby za ním či už s ním přišel druhý „nový" osadník a stavěl dvorce. Proto jsem i jeho jméno užil v množném čísle, ač se jmenoval Kuba či jinak.
Tedy i jméno Nový se objevuje s usedlíky v r. 1678 ani po 50 letech se tak jméno objevuje v Kačlonce. A Novi jsou na gruntě i v r. 1838 jak uvádí Václav Kosmička-Zelenklan a byl to Jan Nový. Po Nových přichází na dvůr jméno Mach. Ten je uváděn v kronice Kayerově jako předchůdce jiky Němčoje-Kuřílka. Anton Mach, jak říká Josef Bouc, byl otcem Jirkovy ženy. Jeho bratrem byl Josef Mach, který v Machově č. 25. Pamětníci říkají, že Jirka Němčoje se přiženil na asi 12 ha hospodářství, když si vzal Annu, dceru Antona. Kdy dvůr Nových byl rozdělen, není známo, ale bylo to jistě za hospodaření Nových.
Jirka s Annou měli dvě dcery. Dvůr dostala starší Anna, která si vzala Karlína Dekra, tesaře z Milavče, dnes dědu na dvoře u Dekrů. Druhá dcera Kateřinka se provdala za strážmistra

od bývalého četnického Brzáka a bydlí v Horšovském Týně.
Karlín a Anna Dekrových měli dvě děti: Karlenku a Pepíka. Karlenka se provdala za Pepíka Paelendů (Josefa Šlesla) z č. 31, vyučeného cukráře. Kají domek v Plzni, kde jsou oba zaměstnáni.
Syn Pepík Dekrů vystudoval zemědělské inženýrství a je hlavním zootechnikem v místním JZD. Je ženat a bydlí se ženou ve Staňkově, kde si postavili domek.
Matka těchto dvou Karlenky a Pepíka, Anna Dekrová zemřela, když oba ještě nebyli zaopatřeni.
Karlín se znovu oženil a z druhého manželství má dceru, provdanou Pleitnerovou v Holýšově.

č. 41 U Sazamů

dříve U Jirušů, než také U Křížů.

Jirušů usedlost vznikla rozdělením Kovejch dvora někdy na přelomu 18. a 19. století. V gruntovních knihách není číslo uvedeno, ale jméno Kajnar už je dva tiáty ve 2. knize. Kvasničtův seznam z r. 1838 uvádí na č. 41 Jana Kajnara řečeného Jirušе. Snad jeho předchůdcem byl Jíra, jemuž přezdili Jirů. Rozdělení dvora Kovejch naznačuje tomu, že dcera od Kovejch byla vybavena půlkou dvora a provdala se za Kajnara na Hurbánku. Živí pamětníci uvádějí na usedlosti Jirušе Kajnara, který prý byl v očích okolního obyvatelstva odmodral nějaké rozmary, dcery modal Tomáši Sazamovi z Halonic, který už byl tehdy ženat v Křížů-Holmcích v č. 39 (pozdějších Řezníčků).

K tomu dodatek: Pradědek Čadojc (mad Bafka) měl ženu z Kamenice od Urbanů. Její sestru měl pradědek Křížů Sefl a ten měl dceru Hanu, která se provdala za Tomáše Sazamu. S Hanou k Sazamům přišla i bába Lízl, kterou pamatujeme a tím i jakési příbuzenství mezi Čadů a Sazamů. Poněvadž Tomšova žena Hana přišla od Křížů, říkalo se na dvoře č. 41 také u Křížů.

S tím Seflem je to trochu zamotané, poněvadž o něm budu mluvit i u č. 13 a nebo možná ty, kteří to příležitostně budou číst, aby k tomu řekli své, znají-li ovšem tu minulost.

Sazamů měli tři syny a dceru. Nejstarší syn Pepík, sloužil u bývalého četnictva. Za okupace

byl vězněn a při návratu z Terezína po otrocském onemocněl tyfem a zemřel v nemocnici v Berouně. Druhý syn Vašek se vyučil zámečníkem zemědělských strojů v Jiřicích v Kolovči. Řemeslu se nevěnoval, ponědkud převzal hospodářství, když otec zemřel. Třetí syn Václav vystudoval střední zemědělskou školu. Zůstal ve vojenské službě a dosáhl hodnosti nadporučíka. Také už zemřel. Nejmladší z dětí Vlasta se provdala za čínského obchodního zástupce Kolečka. Žili v Chotětově, kde měli domek a oba již také zemřeli. Vašek, nemocný syna a Tak už vdovec Sazamů na usedlosti není.

Hospodář Vašek se oženil s Vrbů dcerou z Kalonic, Věrou Vrbovou, která je vdaná v Horušanech. Toto manželství se Vaškovi nevydařilo, neboť jeho žena nikdy do Hlohořic nepřišla a ani po půldruhém roce manželství náhle zemřela. Později se Vašek znovu oženil s vdovou Pikorou z Bukoře. Ta měla syna, který je ženatý v Sibřicích. S Vaškem měla dceru Vlastu, která se provdala za Vinklářka z Horavy a přestali usedlost, když Vašek náhle zemřel. Vlasta Vinklářová je vdovou mechanikem v obchodním domě v Kolovči a její muž je mistrem v kovošrotě také v Kolovči. Je výborným muzikantem, hraje na elektronické varhany a má vlastní kapelu. Hrají po svatbách. Stará vdova Sazamová pracuje v JZD.

č. 12 U Janků

s jménem Traxmandl se setkáváme až ve 2. gruntovní knize, t. j. po roce 1700. Jsou tam uvedeni Janek a Jiří Traxmandlové. Po Jankovi je asi nejstarším jménem u Janků. S Janem se však setkáváme už v r. 1390 ve sporu o dědictví v Hlohově, jehož se účastnili i Janek z Hlohoříče (viz str. 14). - Ve třetí gruntovní knize je uveden otec Jiří Traxmandl a po něm bratři. V pramenech dalších jsou Adam a Barka Traxmandlovi. Měli asi 20 ha pozemků a 8 dětí. Nejstarší z nich, Karel, byla provdána za železničáře v Klatovech, další Hana v Tupadlech v Podčeretech, třetí Božena byla nejprve v Chýši a měly Koláčkovi ve Stříčkovicích. Říkali jí Dvořa, když se provdala za Valečku z Němčic. Další Barka, se provdala za Heriana - Blažka z Černné. Postavili si domek ve Staňkově. Růžena se provdala za Adama Vohnoutky ke Smolům. Jan Karel, nyní důchodový elektrikář měl manželku z Chalupic a bydlel v Domažlicích, kde Karel pracoval v rozvodně u Chrastavic. Nejmladší Anežka je provdána v Poustce za nynějšího dědice - Pepíka Poustkoje.

Dvůr převzal od Adama a Barky starší syn Pepík. Vzal si za manželku Annu Kovárnovou ze Stříčkovic. Měli syna Pepíka a dceru Annu, která je provdána za Hidonku z Bukové. Rodiče jim dali postavit vilu ve Staňkově. Pepík zdědil usedlost ale v r. 1968 tragicky zahynul pádem s můdy u Čadu. Zůstala po něm vdova Jiřina, roz. Dundorová z Hlohové. Dcerka Jitka je už provdána v Kamínech a syn Josef se učí traktoristou - omaráčem.

č. 13 U Křížů v rohu
num u Kleisnerů

od Korbů, kteří žili na této usedlosti, je v naší vsi od ma-
láma, je asi jedním z původních osadnických rodů.
od je uváděn v 1. gruntovní knize. V roce 1678 je již
ve vsi rozvětven a jméno Korba je i na jiných usedlostech.
(ku př. u Pacejarů). V průběhu let jsou v gruntovních
knihách uváděna jména Jiří, Jan a Tomáš Korbové
jaměch starých jsou na dvoře u Křížů Hadam a
ena Korbová. Ona byla Němka a smířil i otce
efl. Jiná verze říká, že Šefl žil na druhé půlce dvora,
dy se také říkalo u Kolmůch. V kramářské kronice
e však ar. 1838 na druhé půlce uváděno jméno
ého Korba. To by znamenalo, že druhý byl již dřív
ndělen asi měl bratry Korby. O Šeflovi bylo horečko
dvoře u Sazamů – u Jirsů.
Hadam s Hanou měli dva syny Víta a Pepíka.
it se oženil do Těšovic k Lucáčkovům. Odtud přišla
o Hlohovčic Vítova manželka Kačka rozená Hadrlíková,
ierou si vzal Pepík. Pepík a Hadrlíková měli dvě
cery. Starší Anny se provdala za Jirku Kateřiče –
ovšala do č. 17, Hadrlí Kači (Kačce) zůstala doma
provdala se za inženýra Kleisnera z Žukova, který
acuje v Holýšově. Když starý Pepík zemřel, odešel
ním i rod Korbů na této usedlosti, který tu žil asi
00 let, Kleisnerů mají dvě dcery.
Starší se vyučila prodavačkou a je provdána
mimo domov.

Mladší Marie vystudovala medicínu a je lékařkou v Domažlicích. Inženýr Kleisner byl za studentských bouří r. 1939 v Praze zatčen gestapem a vězněn na Pankráci. V Křižu také stávala výměnkářská chalupa č. 66, v níž bydlíval starý Hadam. Později, kolyžsi hospodář Pepík koupil koně (co pamatuji, míval pár tažných volů), přestavěl ji na koňskou stáj.

č. 39 – původně též U Křížů
rok u Volmutů, u Řezníčku

Budou se zde opakovat podle č. 41 a č. 13. Jak bylo řečeno u č. 13, Václav Benklau – kvasničtka ve svém seznamu z r. 1838 uvádí na druhé půle Křížů rozděleného dvora, tedy v novém čísle 39 jako majitele Jakuba Kotrbu. – Josef Zoce uvádí rok na chalupě Šefla Volmůla. — Z tohoto dvora odešla Hana s Tomášem k Sázavům, chalupu s menší již výměrou koupili Kokoškovi. Václav Kokoška od Kovářů z č. 33 si vzal manželku z Ovčezdce. Václav padl v první válce a po něm zůstaly dvě dcerky. Vdova Kokošková se znovu provdala za Karla Řezníčka, zedníka z Bušova. Z tohoto manželství dětí nebylo. Dcera Karla se provdala za Václava Kayera, – Vaška Pouskův, zámečníka. Ten pracoval ve Škodovce a později v Holýšově. V chalupě si zřídil dílnu. Mají dvě dcery. Starší Karla se provdala za Josefa Kaigla, velitele rozhlasu z poroláni v Holýšově. Kaigl pochází z Krahleb. — Druhá dcera Kayerů je invalidní. Vašek už zemřel a jeho manželka, která pracovala v JZD zemřela již ve svých 45 letech. Vaškovi bylo 58 let, když odešel.

č. 14 – U Fajtů

Podle pochaturního jména jedná se o starý rychtářský-
čili dříve fajtský dvůr. Podle pořadí jmen v 1. gruntovní
knize je uvedeno před Levy jméno Petr Janoušek,
ve 2. knize jméno Prokop Veselý a pak Herian, ve třetí
knize už u pop. čísla 14 je Jan Herian a kvaterčkově
seznamu z r. 1838 Anton Herian. Jména Herianů už se
nevyskytují ve 2. knize ovšem bez čísla usedlosti. V khayerově
knize jako předchůdce Palečků je uveden Josef Baxa
Jodička dvora Marie Baxová se provdala za Josefa
Palečka z Kolovče. Dvůr Fajtů byl druhým největším obvo-
rem ve vsi po Čadce a jeho hospodáři byli nejzámožnějš-
ími ve vsi. Palečků měli dva syny. Starší Jeník se ože-
nil do Bičkova a mladší Pepík dostal dvůr. Stará
Fajtová (Baxová) matka Jeníka a Pepíka měla 4
bratry a sestru. Nejstarší Kuba se oženil do Pičína
k Frenštům. Další Josef chodil za jistou vdovou do
Kolovče, ale nakonec vzal její dceru. Třetí bratr odjel
do Ameriky, aby jim nemusel na výminu a nejmladší
bratr, myslím Vašek, se oženil do Hradiště Šestka
Anna se provdala do Horní Kamenice (Kamenci)
Syn Pepík, hospodář, si přivedl ženu ze Břenadel.
Žijí bezdětní a Pepík v 56 letech zemřel
na rakovinu. Jeho manželka se ani po 6 le-
tech vdovství nevdala za Václava Volfa z Kolovče.

č. 15 - U Lecu

Dvore, Matěj a po něm Jiří byli hospodáři na tomto dvoře po roce 1678. Jsou uvedeni v první grunt. knize, v druhé knize je opakován Jiří a pak Václav. Po nich přichází na dvůr Jan Kovný a ten je uveden ve 3. knize v kvasičkově seznamu z r. 1838 po Martinu Kovárnu. V kronice Kovárnů je jako předchůdce Lecáku uveden Josef Kovný. Tento Josef měl dvě dcery. Anna dostala dvůr a provdala se za Václava Lecáka z Loupova. Druhá dcera Barbora byla industriální učitelkou, se za kterou se otec Josef Kovný odstěhoval na výměnek do Hankov. Ten výměnek prý byl velkým břemenem pro dvůr. S Václavem Lecákem přišel na dvůr i jeho otec, které - mu říkali „manželík." Lecu měli asi 18 ha půdy. Václav měl s manželkou Annou tři děti. Když ovdo - věl, oženil se podruhé s ženou z Otročína, s níž měl jednoho syna.

Dvůr převzal nejstarší Václav a musel po smrti svého otce nevlastní matku a jejího syna vyplatit, což jej finančně hodně vyčerpalo, takže prodal i některé pozemky.

Bratr Václavův Jeník vystudoval obchodní akademii a byl poštovním úředníkem v Plzni, kde dosud žije.

Sestra Václavova Marie se provdala za kočího Karla Tramanolla od Vánů. Po delším manželství se rozvedli. Karel už zemřel.

Václav se oženil s Annou, roz. Voshackou, z Dujezdce. S ní přišli do dvora do dnešního chalu -